

ζοντες. Κατ' ἀρχάς οἱ ἀποτελοῦντες τὴν διαδήλωσιν δὲν ὑπερέβαινον τοὺς χιλίους· βαθυμδὸν ὅμως καθ' ὅσον ἐπροχωροῦσε, διαβαίνουσα πλατείας καὶ συνοικίας, — τὸ δρομολόγιον εἶχε σαφῶς κανονισθῇ ἐκ τῶν προτέρων, — ἐνδυναμοῦτο, ἐμεγαλύνετο ἡ οὐρά της καὶ ὑπὸ φίλων καὶ ὑπὸ περιέργων, ὥστε κατ' ὠρῶσε νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ οὐχὶ ἀξιοκαταφρόνητον ποσὸν τῶν δύο χιλιάδων περίπου διὰ τὴν πρώτην ταύτην καὶ τελευταίαν ἴσως ἐκδήλωσιν τῶν Φρεαριτιστῶν, τῶν τόσῳ ἐπιφυλακτικῶν καὶ μεμετρημένων μέχρι καὶ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ σαλωνίου τοῦ ἀξιοτίμου ὑποψηφίου των.

Ἡ διαδήλωσις ἀπὸ τῶν Χαυτείων διηυθύνθη πρὸς τὴν πλατείαν τῆς Ὀμονοίας ὅθεν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς· ἐκεῖθεν στραφεῖσα διήλθε διὰ τῶν δρόμων τῆς συνοικίας Ψυρρῇ, μεθ' ἧς ἐπεσκέφθη τὴν συνοικίαν τοῦ ἀγίου Φιλίππου, ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀγοράν, ἐτριγύρισεν εἰς τὴν Πλάκκην, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων, ἐπεφάνη εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος, ἐχύθη εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ἔπειτα εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου καὶ στρέφουσα δεξιόθεν πρὸς ἀρόδον τινα φέρουσαν πρὸς τὸν δρόμον τῆς Βουλῆς, ἀντίκρυσε μακρόθεν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Σταδίου χωροῦσαν πρὸς τὴν Αἰολικὴν τὴν ἀσυγκρίτως πολυπληθεῖ καὶ πολύτυρῶν διαδήλωσιν τοῦ κ. Σούτσου. Κατόπιν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς ἡ Φρεαριτικὴ συνάθροισις ἐπεφάνη εἰς τὴν τοῦ Σταδίου, τὴν ὁποίαν κατῆλθε, καὶ διὰ τῶν Χαυτείων αὐθις ἀνέβη μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ ὑποψηφίου της, καὶ τερματισθεῖσα, ἀφοῦ πρότερα ἠκροάσατο μετ' ἐνθουσιασμοῦ τῆς προσηφνητέως τοῦ κ. Φρεαρίτου.

Ἡ διαδήλωσις ἦτον ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους μονότονος, ποιητικὴ, βωδῆ, ἄνευ σημαίων καὶ ζητωκραυγῶν. Πρὸς τοὺς Δυτικούς Μελάδες καὶ τοὺς Ὀρθοδόξους Σούτσους οἱ Φρεαρίται ἐπέχουσι τὴν θέσιν τῶν Διαμαρτυρομένων. Ὁ μόνος θόρυβος τὸν ὁποῖον διήγειρεν ἦτον ὁ θόρυβος τῶν ποδῶν τῶν ἀποτελούντων αὐτήν, ὅσοι κατεῖχον τὰ λιθόστρωτα, καὶ τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἐξήγειρεν ἦτον ὁ κονιορτός. Τὸ βῆμά της ἦτον ὁδοπορικόν, ὡς νὰ ἦτον ὄχι παραμοναὶ ἐκλογῶν, καὶ ὑποψήφιος ὁ κ. Φρεαρίτης, ἀλλ' ἡ μακαρία ἐκεῖνη ἐποχὴ τῆς Πανεπιστημιακῆς Φάλαγγος, καὶ ὁ κ. Φρεαρίτης λοχαγὸς αὐτῆς ἐξήρχετο εἰς σιρατιωτικὸν περίπατον. Τοσούτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον πολλοὶ ἐκ τῶν ἀκολουθούντων ἦσαν σπουδασταί. Καὶ τόσῳ ἔτρεχεν, ὥστε ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐδέξασθε τις ἐκ τῶν τῆς ὀπισθοπορείας νὰ στείλῃ ἐπίτηδες πεζὸν πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τῆς πρωτοπορείας παρακαλῶν νὰ μὴ σπεύδωσιν οὕτω, διότι δὲν δύνανται οἱ ὀπισθεν νὰ τοὺς ἀκολουθῶσι.

Ἐν τοῖς ὁδοῖς διὰ τῶν ὁποίων διήρχοντο ἐσταμάτων οἱ ἐπ' αὐτῶν εὐρισκόμενοι διαβᾶται, καὶ παρετάσσοντο στοιχηδὸν πρὸ τῶν καταστημάτων των καταστηματοῦργαι καὶ ἐργάται καὶ θαμῶνες θεώμενοι τὴν παρέλθουσιν. Τινὲς ἐξέφραζον τὸν θαυμασμόν των ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῆς διαδηλώσεως, τινὲς ἐξέφραζον τὴν δυσπιστίαν των πρὸς τὸ πολὺ τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτήν, ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τοῦ ἐκλογικοῦ αὐτῶν δικαιώματος. Ἄλλοι τοῦναντίον, ἀποβλέποντες εἰς τὰ γένεια καὶ τὰ μουτᾶκια τῶν μελῶν αὐτῆς, ἀνέκραζον: «Μωρὲ, καὶ δὲν پاڼ ζουν! ψῆφοι, ἕνας καὶ ἕνας!» Τὰ παράθυρα καὶ τὰ μπαλκὼν ἐπρόβαλλον χίλιων λογίων γυναικεῖαι κεφαλαί, ἀπὸ τοῦ ἐσχάτου γέροντος μέχρι τῆς παιδικωτέρας δροσερότης. Σημαῖκι Μελαδικὰ ἢ Σουτσιακὰ δὲν ἔλειπον κατὰ τὴν ἀπὸ τῶν ὁδῶν διάβασιν, πιέζουσαι, ὡς ἐφιάλται, τὰ πτερὰ τῶν ἐλπίδων.

Τὴν καθηγετικὴν σοβαρότητα τῆς ἐπιδειξῶς ἐτάραξε κατὰ τὴν συνοικίαν τῆς Πλάκας ὁμᾶς Βακχηφόρων ζητωκραυγᾶς ὑπὲρ τοῦ Φρεαρίτου. Ἐν τῇ αὐτῇ συνοικίᾳ ἀπὸ τινος

δώματος ἐγένετο ὑπὸ Κυριῶν ἀπόπειρα ἀνθορραντίσεως, δι' ὀλίγων φύλλων ροδοδάφνης, μακραμένων φεῦ! Καὶ ἐν τῇ αὐτῇ συνοικίᾳ ἠκούσθη ἀπὸ ἐξώστου παλλομένη φωνὴ Δεσποίνης, κραυγᾶσα:

— Πρὸ πάντων κατὰ τοῦ Μελά! ὁ Μελάς πρέπει νὰ πολεμήθῃ, ὅστις πωλεῖ τὰς συνειδήσεις!

Ὅτε ἡ διαδήλωσις ἐσταμάτησε τέλος πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ ὑποψηφίου της, ὁ κ. Φρεαρίτης ἐφάνη ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου του, καὶ ἐκεῖθεν, πνευστιῶν, ὡς ἐκ τοῦ ὁδοπορικοῦ καμάτου, — ἔτρεχεν ἀπὸ τῆς 4 1)2 μέχρι τῆς 7 1)2. — καὶ μετὰ τὸ γνωστὸν καθηγητικὸν μηλίχιον ὕψος τοῦ παραδίδοντος τὰς εἰσηγήσεις τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δ. καίου, καὶ διὰ τοῦ λέγω συχνὰ ἐπαναλαμβάνοντος καὶ συνοδεύοντος τὴν φράσιν, εἶπε περίπου τοιαῦτα: «Συμπολῖται! σᾶς εὐχαριστῶ, διότι ἐφυλάξατε τὴν παραγγελίαν μου, διεξαγαγόντες μετὰ τῆς προσηκούσης τάξεως τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ φρονήματός σας· ἡ τάξις αὕτη εἶναι τεκμήριον τῆς ἐσωτερικῆς ἀρμονίας καὶ τάξεως, ἥτις διέπει ὑμᾶς. Ἀπεδειξατε ὅτι ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν δὲν εἶναι ἀντικείμενον ἀγοραπωλησίας, ὡς μερικοὶ διεφθαρμένοι ἠθέλησαν νὰ τὸν παραστήσωσι, οὔτε λαὸς δούλων, καὶ ὅτι εἰσθε ἄξιοι κρείττονος τύχης, ὅπερ, ἂν ὁ Θεὸς ἢ ἡ Τύχη μὲ φέρωσιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἐλπίζω νὰ πραγματοποιήσω.» Ἐπευφημῖαι καὶ ζήτω διεδέχθησαν τὴν προσλαλίαν ὁ κ. Φρεαρίτης χαιρετᾷ βαθύτατα· καὶ δευτέραι ἐπευφημῖαι καὶ ζήτω ἐξεγείρονται, ἀλλ' ὁ κ. Φρεαρίτης εἶχε κλεισμένην ἤδη καὶ τὴν θύραν τοῦ μπαλκονίου του.

ΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ—ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Πειρατεῦ, 9 Ἰουνίου.

«Ὁ σκοπός μας δὲν εἶνε νὰ ὑποστηρίξωμεν τὸν Μουτζόπουλον. «Τὰ λόγια εἶνε λόγια καὶ τὰ μακαρόνια ἔχουν τὸ φαῆ», λέγει μία Ἰταλικὴ παροιμία, ἥτις δύναται ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ τροποποιηθῇ ὅτι: «τὰ κουκὰ ἔχουν τὴν πραγματικὴν δύναμιν». Ἄς ὑποστηρίχῃ λοιπὸν ἐμπράκτως ἀπὸ τοὺς ἐκτιμῶντας αὐτὸν συνδημῶτα τοῦ. Ἡμεῖς μᾶλλον παραινέει εἰς τὴν παρούσαν ἐξεικόνισιν τοῦ ἡ ἀρχῆς, ἣν ἔχομεν νὰ μὴ ἀνεχώμεθα τὰ παράξενα. Καὶ τοιαῦτα βεβαίως εἶνε τὰ ὅχι ἐν φειδωλῇ ἀπαντρώμενα εἰς τὸ ρωμαϊκόν: κρίσεις ἀβασάνιστοι πάντοτε ἐπὶ τὰ χεῖρα καθ' ἑνὸς προσώπου, ὁπερ ἴσως ἴσως καὶ ἐξ ὀφθῶς δὲν γνωρίζουσιν, αὐτόχρονα παράλογοι ἐλλείπει μέσων, γινώμαι καὶ ἰδέαι πληροῦσαι καὶ αὐτὸ τὸ ἄπειρον καὶ ἀφ' ἐτέρου ἀτομικὴ ἀμεροληψία συνοδευομένη διὰ μειρακιωδῶν ἰδίων συναισθησεως ὁλοφυρμῶν περὶ τοῦ πεπρωμένου της Ψυροκώσταϊνας, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπ' οὐδενὸς αὐταπαρνητικῆς πρωτοβουλίας. Ἰδέαι, ἀρχαί, πατριωτισμός, θρησκεία· αὐτὰ τὰ ἅγια τὰ παρθένα—ἵνα μεταχειρισθῶμεν τὴν φράσιν τοῦ κ. Οἰκονόμου—τὰ ζωτικὰ συστατικὰ ἐνὸς λαοῦ ἐδῶ συνεδέθησαν ἀρρήκτως μετὰ τὸ συμφέρον, τὴν ἀντιζηλίαν, τὸ ρουσφέτι, τὴν ἡμιμάθειαν· ὑποστηρίζει τις μίαν ἰδέαν; ἐξυπακούεται τὸ ἀτομικὸν συμφέρον· ἐπαγγέλλεται τὸν θιασώτην μιᾶς ἀρχῆς; θὰ πῇ ὅτι δὲν χωνεύει τὴν ἐντιμὸν εὐδαιμονίαν τοῦ ἄλλου· κάμνει τὸν φιλόπατρι; θὰ εἴπῃ ὅτι τραβᾷ λουφέ· κηρύττει τὸν ἀθεϊσμόν ἢ πανθεϊσμόν χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὰ συστατικὰ τοῦ ἐγκεφάλου του; κάμνει ἐπιδειξῶν τῆς πολυμαθείας του ἐν τῇ μέτρῃ στοιχειώδους ἀμαθείας; ἡμιμαθεῖα του. Ἰσοτῆς! ἀναφωνεῖ ὁ ἐνόςφω δὲν ἔλαβε τὴν συστημένην ἐπιστολὴν δημοκράτης φοιτητῆς· κάτω ὅλα! φωνάζει ὁ μηδενίστης παυσανίας μέχρι τῆς λήψεως τοῦ ἔστω καὶ εἰς Ἀ-

μοργόν διορισμού του. Τὰς ἀρχὰς λοιπὸν καὶ τὰς ἰδέας ἐδῶ γενῶσι τὰ πάθη καὶ αἱ ἀντιζηλίαι. Οἱ ἀψυμμιθιωτοὶ, οἱ ἀστίλθωτοὶ, οἱ αὐσεροὶ χαρακτηρῆς ὀλίγων ἀνθρώπων περνοῦν ὡς παλαβοὶ καὶ ακαταλόγιστοι. Ἡ μᾶλλον δὲν ἔχουν πέραςιν λογιζονται κιθῶλοι. Καὶ ὕστερον ὄλων αὐτῶν εἶνε ἀνάγκη νὰ πάρῃ κανεῖς ἐπίκουρον τὴν γεωγραφίαν, διὰ νὰ γνωρίσῃ πὺ καίνεται νὰ Ἀθῆναι;

ὦ! αὐτόχθων, θεὰ Κουφότης, ἀντάλλαξον πρὸς θεοῦ τὴν θέσιν σου μετὰ τῆς ἐπικειμένης χολέρας, ἥτις περισσοτέραν εὐεργεσίαν σοῦ μᾶς ὑπόσχεται διὰ τῆς ἐκκαθαριστικῆς μεθοδου τῆς.

* * *

Εὐρίσκονται λοιπὸν σήμερον ἐνταῦθα ἄνθρωποι, σημειώσατε ὅτι οἱ κορυφαῖοι τούτων ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς χθὲς ὑπῆρξαν τὰ Μουτζόπουλικά νευρόσπαστα καὶ ἐπομένως μὴ δικαιοῦμενοι νὰ προβάλλωσι τὴν ἀνεπηρέαστον ἀνεξαρτησίαν των, ζητοῦντες τὴν ὡς δημάρχου ἀντικατάστασιν τοῦ Μουτζόπουλου. Τὸ συμφεροελατήριο πλεόν τῆς πολιτικῆς παλινωδίας τῶν κυρίων τούτων φιλοπόλιδων λίαν εὐνόητον καθίσταται καὶ εἰς τὸν πλεόν Ἀγαθόπουλον.

Τὸ ἀνυπόφορον ὅμως ἀστεῖον εἶνε ὅτι οὗτοι καλύπτυντες τὴν κατὰ Μητσοπούλου ἐμπάθειάν των αὐτοκολακεύονται νὰ πιστεύσωσι καὶ οἱ ἴδιοι ὅτι ἔρχονται σημαυφόροι τῆς θελήσεως ἄλλης τάξεως, τῆς καταδυναστευομένης! Καὶ ἐδῶ ἡ ἐμετάλλουσιν. Καὶ ποῖα αὕτη ἡ τάξις; Ἡμεῖς, χωρὶς νὰ Οἰκονομίσωμεν, χωρὶς νὰ Κορναρίσωμεν, θὰ σά: τὴν παρουσιάσωμεν ὑπὸ τὴν πραγματικὴν (ἀντάμικην) αὐτῆς ὄψιν. Ἀνθρώποι ἔχοντες σκέπασμα τὸν οὐρανὸν κ' ἐλπὶδα τὴν ἐλπίδα. . . ἄεργοι ἐν μέσῳ Πειραιῶς, μὴ ἔχοντες οὐδὲν συμφέρον περὶ τοῦ τόπου, ἀγνοοῦντες πλὴν τοῦ ἰδικοῦ των τὸ ὄνομα τοῦ δήμου, νομοῦ των καὶ αὐτὸ τὸ ἐθνικὸν «Ἑλλήν» ἀντικαθιστῶντες διὰ τοῦ «Γραικός» καὶ ἐκλαμβάνοντες τὸ πρῶτον ὡς παραπλήσιόν τι αἰ «Ἰνδοῦ», κηρύσσονται ὑπέρμαχοι τῆς πολιτικῆς τοῦ δαῖνος ἢ δαῖνος. Καὶ τίς τοῦ ἐδώκε τὴν ἐκτὸς τῆς καθαρᾶς συνειδήσεώς του τοιαύτην ἀσυγχώρητον ὅσον καὶ ἐπιζήμιον παρέχθαισιν; Οἱ μαστρωποὶ μεταπράται τῆς ψήφου! Ἐχετε τὴν ἀξίωσιν νὰ παύσῃ ὁ κ. Τρικούπης διοικῶν τὰ στρατιωτικὰ ὡς μὴ εἰδικός, καὶ δὲν ἔχετε τὴν ἴσιν ἀπαίτησιν ὅπως ὁ κτηνώδης μέθυρος, ὁ ἐπίδοξος φοιτητὴς τοῦ Μενδρεσὲ ἀεργος, καὶ ὅλη αὕτη ἡ πᾶστα τῶν ἀντάμιδων παύσῃ νὰ ἔχῃ ἀξιώσεις κριτικῶν καὶ δὴ κατηγόρων ἐπὶ χαρακτηρῶν πολὺ ὑπερόχων των ἀτόμων;

Χάριν τῆς ἀκραιψύτης τοῦ χατηριοῦ σας, κύριοι ἀντιμουτσοπολισταί, θὰ παραδεχθῶμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς στιγμὴν ὡς ἀκατάλληλον διὰ τὸν δῆμον τὸν κ. Μουτζόπουλον.

Ἀλλὰ ποῖον μᾶς φέρετε σεῖς εἰς ἀντικατάστασίν του; Τὸν κ. Ὀμπρέδην!

.....

Ἐὰν ἐξ ἀφιλοκεροῦς καὶ ἀπροσωλήπτου πεποιθήσεως σκέπτεσθε οὕτως, ἀγαθοὶ μου συμπολίται, τότε, μὰ τὴν γνωσοδότειραν Τηνικὴν Παναγίαν, τὸ φρενοκομεῖον ἐστερέωσεν! Τὸ Δαφνὶ ἔχει μέλλον εὐρὺ μὲ αἰθούσας εὐρυτέρας, ἐυλογητὸν δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Δρομοναίτου, ὅστις περισσότερον καὶ καταλλήλοτερον τοῦ δημάρχου σας ἐφρόνισε περὶ ὑμῶν.

Ὁ Πειραιεὺς σοῦ λέγουν ἔγινε, δὲν τὸν ἔκαμεν ὁ Μουτζόπουλος. Συγγνώμην, κύριοι, καὶ ἂν δὲν ἀπατώμαι μόνον αἰ ὡς αἰ κεφαλαί σας νεροκολόκυνθαι καὶ τὰ ἀγγούρια, μὲ συμπάθειον, αὐξάνουν, τὰ δὲ σύκκ ὠριμάζουν—γίνονται μόνον των. Εἰς δὲ τόπος, οἷος ὁ Πειραιεὺς, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς οἶαν

θέσιν εὐρίσκεται σήμερον, ἂν δὲν ὑπῆρξεν οὐρανόπεμπτος ἢ δὲν ἦλθεν ἑτοιμος κατὰ παραγγελίαν ἐκ Λονδίνου, θὰ εἴπῃ ὅτι εἰργάσθησαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἄνθρωποι εὐσυνείδητοι καὶ ἐν συναισθήσει καθήκοντος, εἰς τῶν ὁποίων βεβαίως καὶ ὁ κ. Τρύφων Μουτζόπουλος.

Ὁ Μουτζόπουλος, μετὰ τὴν Κρεμικὴν αἵρεσιν τοῦ δευτέρου βαπτίσματος, δικαίως δύναται νὰ ἐπικληθῇ ρυμοτομεὺς ἢ δρομημανής· διότι κυρίως κατέγινε μετ' ἰδιόζοντος ζήλου πρὸς κατασκευὴν ὁδῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς πόλεως λαμπρῶν, καὶ περιπάτων λαμπροτέρων οὓς ἐξ εὐλαβείας φαίνεται μόνον ἐν Πατριαρχικῇ σχολῇ καὶ ἑορτασίμῳ περιβολῇ τιμῶσιν οἱ Πειραιεῖς διὰ τῆς ἀκροβολιστικῆς παρουσίας των. Κατέγινε εἰς ὑδραυλικὰ ἔργα ὅχι ἀνάξια λόγου. Τὸ ἔργον τοῦ καθαριμοῦ καὶ τῆς εὐρύσεως τοῦ λιμένος εἶνε ἐν τῶν ὀλιγίστων, ἀλλ' ἀπαρατηρήτων ἐν Ἑλλάδι σπουδαίων ἔργων. Κατέστησε καλλιπρεπῆ τὴν πόλιν ἐπιμελούμενος τὰς δενδροφυτείας, καὶ προτιμητέαν πάσης ἄλλης εἰς τοὺς μὴ κεινοδοξοῦντας δι' ἀνεγέρσεως καὶ δημοτικῆς συντηρήσεως σχολείων ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων σχολαστικῶν, εὐεργετικῶν καταστημάτων κλπ. Καὶ ἀντὶ θεάτρου, τὸ ὅποιον ζητεῖτε τώρα, ἔκαμε τόσα θεάτρα Ἀγίων ἅτινα ἀπαιτήσατε κατὰ τὴν παρελθούσαν τετραετίαν ἀκούοντες ἤδη τὰ παππαδικὰ μελοδράματα.

Καὶ μία ἀνάμνησις δικαιολεγοῦσα τὴν ἀπαίτησιν τοῦ φιλοθεάμονος κοινῶ Πειραιῶς. Ὄταν ὁ κ. Τσόχας πρόπερι εἶχε στήσῃ τὴν θεατρικὴν του παράγκαν ἐν Μουνυχίᾳ, ὁ Πειραιώτης δὲν ἤνθει νὰ ἀπολαύσῃ μόνον ἀντὶ τῆς δεκαρούχου φορολογίας του τὸν ἐρατεινὸν του καφε καὶ τὴν ἡδυπαθεστέραν γαλλίδα. Ἀλλ' ἀπῆτει κάθε γαλλικὸν ἄσμα νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἐν ἑλληνικόν, τούτου δ' ἐπαναλαμβανομένου (εἰς) κατ' ἀπαίτησιν, ἄλλο. Καὶ ὅταν τέλος ἔλῃγε τὸ ἀτελείτητον διακρίνισιν ἀπειλοῦν ἄλλο τοῦ ἄλλου καὶ ἤρχιζαν αἱ δίκην ἐπιτρόπων ἐκκλησίας γαλλίδες τὴν κερματοσυλλογὴν, ὁ Πειραιώτης ἐπὶ ἀπειλῇ κατακρατήσεως τῆς «μεταξὺ χειρὸς καὶ πιάτου στέκει καὶ μὲ βασανίζεις» πεντάρας του, ἤνθει νὰ τραβίξῃ τῇ αὐτοῦ τὸν ἀπαραίτητον κατ' ἐσπέραν θερμότατον τζιμπον εἰς ἐκδήλωσιν τῆς πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν καὶ καλλικνημίαν εὐνοίας του καὶ πρὸς ἀμυδράν παρηγορίαν ἐπὶ τῷ σπαρακτικῷ χαρισμῷ τῆς πεντάρας του!

Καὶ ἄλλο πρόσφατον.

Πρὸ ἡμερῶν προσέρχεται εἰς βρακοφορεμένους Ὑδραῖος σὺν γυναίξῃ καὶ γάταις πρὸ τοῦ θυριδίου τῆς πωλήσεως τῶν εἰσιτηρίων τοῦ θεάτρου.

— Πόσα νάηουμαι καλὸ κἀνὴ πατριώτῃ ὁ εἶσοδος;

— 1.50 κύριε.

— Γιὰ οὐλοὺς;

— Ὁ καθένας.

— Ἀρῆτ' ἔνα φράγκο ἔχει τὸ φεῖδι καὶ πέρνει κανεῖς καὶ κἀνα πᾶμα, κ' ἐδῶ θὰ ἰδῶ μονάῃα ἀνθρώπους. Ἐλα κ' εἴμαστ' ἔξῃ νομάτοι καὶ τὸ μωρό. Μᾶς μπάζεις οὐλοὺς μὲ μιὰ δραμῇ, κ' ἔνοια σου θὰ μᾶς πιάσῃς ταχτικὸὺς μουστερίδας;

Ἐπὶ τῇ ἐννοουμένῃ ἀπαντήσῃ τοῦ ὑπαλλήλου ὁ μουσόληπτος βρακὰς στραφεὶς περιπαθῶς εἰς τὸ ὥραιον του ἤμισυ:

— Ἀῖντε ντοθέμι ντέ καφενὲ ν' πασὰ λιμὰν τεγκίγ-κεμι λόντρτα τσελούαῖν σαντούρ.

Πλεῖστοι δὲ ἔμποροί μας ζυγίζοντες τὸ βάρος τῶν γνώσεών των μὲ τὸν ὄγκον τοῦ πλούτου των ἰσχυρίζονται:

— Δὲν πάω γῶ στὸ θέατρο γιὰ ν' ἀγοράσω τὴν αὐπνίαν μου.

Κατόπιν λοιπόν τοιούτων ἤκιστα ἐνθαρρυντικῶν περὶ θεά-
τρου συμπαθειῶν ἔπρεπε νὰ εὐρεθῇ ὁ ὄχι φιλόμουςος, ἀλλ' ἑπιπολαιότερος, δῆμαρχος καὶ ρίψῃ ἡμῖς ἑκατομμύριον
δραχμῶν εἰς ἓν κτίριον—θέατρον, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς
τὸ παρὸν ὡς πρυτανεῖον γλαυκῶν.

Τοῦ Μουτζόπουλου ἡ θρησκευτικὴ διαχείρισις καὶ ὁ ἄ-
κρατος ἐν τοῖς ἔργοις ὑπὲρ τοῦ τόπου ἐνθουσιασμός του δὲν
ἠδύναντο νὰ χαρίσωσι τὴν ἡσυχίαν εἰς τοὺς φιλοδόξους ἀν-
τιπάλους του. Διὰ τοῦτο προσποιούμενοι ἡλιθιότητα ὡς ἐάν
ἐζήτουν τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς ἐκ τῶν κοινῶν
ἀπομακρύνσεώς του, θέλουσιν ἀπλῶς μόνον τὴν ἀλλαγὴν.
Οἱ ἀγαθοὶ! Ἀλλ' ἂν αὕτη ἀντὶ νὰ φέρῃ ἡ συμπληρώσῃ πολ-
λὰ καλὰ, φέρῃ τὴν ἀνατροπὴν, τὴν στασιμότητα ἢ καὶ αὐ-
τὴν τὴν ἀπάλειψιν δι' ἀμεριμνομερίμνου διοικήσεως, τοῦτο
δι' αὐτοῦ; ὀλίγον ἐμμέσως ἐνδιαφέρει. Ἀρκεῖ ὅτι διὰ τε-
τραστοῦς μαρτυρίου θὰ πληρώσωμεν ἀκριβῶς τὴν ὁρεξίν μας
τοῦ νὰ δοκιμασθῇ καὶ ἄλλος.

Ἄν καὶ δὲν πληροῦσιν οἱ ὀμηριδισταὶ διὰ τοῦ ὑποψη-
φίου των τὴν ἀκόλουθον ἀξίωσιν των, οὐχ ἦττον πρὸς τὴν
ἰσχυρὰν βέλυσιν, διαυγῇ κρίσιν, καὶ εἰδικότητα ἐν τῇ γε-
νικῇ ἐμπόρικῃ φυσιογνωμίᾳ τοῦ Πειραιῶς, ἅτινα κέετται ὁ
κ. Μουτζόπουλος, θέλουσι καὶ τὸν ἐπιστημονικὸν προχειρό-
τερον τίτλον «δικηγόρος». Ἐνῶ ὄχι πολλὰκις, ἀλλ' ἐν γέ-
νει ἡ ἐκ τῆς πείρας εἰδικότης συνοδευομένη διὰ καλῆς θε-
λήσεως λυσιτελεστέρᾳ τῆς ἐπιστημονικῆς θεωρίας ἐφάνη.
Ἄλλως τὸν τραπέζιτην Μουτζόπουλον προκειμένου νὰ
τὸν διαδεχθῇ ὁ τοκιστὴς (καὶ σουλατσαδόρος) Ὁμηρίδης,
δὲν διαβλέπωμεν ἐν τούτῳ ἄλλο τι ἢ πράγματι μίαν ἐπι-
στημονικωτέραν διοίκησιν.

Τοῦ τελευταίου τὸ παρελθὸν δὲν γνωρίζομεν, ἐπειδὴ δὲν
βλέπομεν τὸ παρὸν του. Ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ πρώτου ἔχομεν
μίαν σειρὰν παράλληλον τῆς ζωῆς του ἐντίμου ἐργασίας.
Διότι τὴν περιουσίαν του ὀφείλει μᾶλλον εἰς τὰς εὐρώστους
ἵνας του, εἰς τὴν ἀδιάλλακτον ἔχθραν τῶν ποδῶν του πρὸς
τὰ ὑποδήματα καὶ εἰς τὴν σημαίαν τῆς δημιουργικῆς ἐργα-
σίας ποδῶν του. Ὅπως ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἐκτός τῶν χρυ-
σοκανθάρων καὶ μάλιστα τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ δὲν εἶχομεν τὴν
χρυσὴν ὀλβιότητα νὰ ἐρχώμεθα ἐν τῷ κόσμῳ ὀλίγον Κροί-
σοι· οὕτω καὶ ὁ Μουτζόπουλος ἐλθὼν, ἠναγκάσθη νὰ ἐγ-
καταλείψῃ τὴν γεννέτειράν του Στεμνίτσαν καὶ ἐγκατα-
σταθῇ εἰς τὸ πρᾶσσοτραπὲς Ἀργος. Ἐκεῖ ὑπηρετήσας εἰς
ἐδωδιμοπωλεῖον μαγαζεῖον ἔδραμεν εἰς Ναύπλιον καὶ ἔστη-
σε τὸν θρόνον τοῦ μπακαλικοῦ του, μόλις ὁ Ὁθων ἔστησε ἐ-
κεῖ τὸν βασιλικὸν του. Τοῦτον ἠκολούθησεν εἰς Ἀθήνας ὡς
πιστὸς αὐλικὸς καὶ τὸ 1841, ὅτε ὁ Πειραιεύς ἠρίθμει περὶ
τοῦς 1500 κατοίκους, ἀπεκατεστάθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του
ἐνταῦθα, ἐπιδοθέντες εἰς τὴν ἐμπορίαν τῶν προϊόντων καὶ
σιτηρῶν, ἐξ ὧν καὶ δεκάδα πλοίων κατεσκεύασαν κομίζον-
τες κατευθεῖαν ἐκ Ρωσσίας ἀποκλειστικῶς διὰ λ/σμόν των
μεγάλα φορτία σίτου, εἰς τὸ ὅποιον εἶδος τοῦ ἐμπόριου των
ὀρείζεται τὸ μεγαλειότερον καὶ κυρίως ποσὸν τῶν κεφαλαίων

Λοιπὸν ἀπέναντι μιᾶς τοιαύτης συνεχοῦς καὶ μεγάλης καὶ
ἐννοηθείσης ἐκ τῶν περιστάσεων ἐργασίας δὲν δικαιούνται
καὶ αὐτοὶ ὥστε νὰ θεωρηθῶσι νόμιμοι κύριοι τῶν ὄχι μικρῶν.
ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκτάκτως μεγάλων κεφαλαίων των; Πόσων
σήμερον ἑκατομμυριούχων ἴσων καὶ καλλιτέρων τῶν Μουτζό-
πούλων, χωρὶς νὰ ληθῇ ὑπ' ὅψιν ἡ μέχρι χθὲς ἀφάνειά των
ἢ ἡ λάμψις των ἐπὶ τῷ ἀρλεκινισμῷ τοῦ πανταλίου των,
μένει ἀνεξέλεγκτος ἐν τῇ κινήσῃ συνειδήσει ἡ ἀκατάληπτος
δημιουργία τῶν περιουσιῶν των ἐνεκα τῆς αἰνιγματώδους

ὑπάρξεώς των, διότι ἔτυχε οἱ νεόπλουτοι οὗτοι νὰ μὴ ἀναμι-
χθῶσιν ἐν τοῖς δημοσίοις;

Παραλείποντες τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀτομικῶν ἀρετῶν τοῦ
Μουτζόπουλου ἀφίνομεν διὰ τῆς παραδρομῆς αὐτῆς ἀμέρι-
στον τὴν Φιλημονικὴν δόξαν εἰς τὸν ποτὲ, ἀλλὰ πάντοτε ἀνα-
πόφευκτον ἐξυμνητὴν ῥήτορα τῆς μοιραίας ἐκείνης στιγμῆς.
Ὅτι ὅμως τὸν χαρακτηρίζει ὡς συμπαθὲς ἄτομον καὶ ἀπαθῆ
πολιτευτὴν, ἔστω τεκμήριον καὶ τὸ ἐξῆς ἀξιωμακτικὸν
περιστατικόν.

Προχθὲς προσέρχεται παρ' αὐτῷ ἀπαιτητικὸς κομματάρ-
χης ἐπισείων ἀπειλητικῶς τὴν δαμόκλειον σπάθην τῶν ἱσα-
ποστόλων δώδεκα ψήφων του, ἂν δὲν συγκατετίθετο νὰ τοῦ
ἀντικαταστήσῃ δι' ἐνός τῶν ἀποστόλων του, ὑπάλληλον τι-
μίως ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐργαζόμενον ἐν δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ. Ἐκ
τοῦ ἀφθόνου ἰδρώτος τοῦ δυστυχούς ἀνθρώπου καὶ τῆς
γλίσχρου καὶ μόνης ἀπολαυῆς του ἀναμένουσι τὸν ἐπιούσιον
των ὀκτὼ ἀδύνατα μέλη τῆς οἰκογενείας του.

Ὁ Μουτζόπουλος χωρὶς νὰ ἀφήσῃ καὶ φέρῃ εἰς πέρας τὴν
πειθαναγκαστικὴν ρητορείαν του ὁ Ἰησοῦς τῶν 12 κομμα-
τάρχης,

—Προτιμῶ, φίλε μου, τοῦ λέγει διακόπτων αὐτόν, νὰ πάρω
τὰς 13 ψήφους σὰς στὸ μαῦρο, παρὰ νὰ πάρω στὸ λαίμό μου,
ἄλλαις τόσαις ψυχαῖς καὶ ἄλλαις τόσαις καρδιαῖς νὰ μαυ-
ρίσω.

Θέλομεν λοιπὸν ὡς δῆμαρχον τὸν κ. Τρ. Μουτζόπουλον,
ὅχι ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ του ἱκανοποιεῖται τὸ ἄκρον ἄωτον
τῆς δημαρχικῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ διότι σὺν τῇ τιμωρίᾳ, νοη-
μοσύνῃ καὶ ἐμπόρικῃ ιδιότητι τοῦ ἀντιπροσωπεύεται ὁ ἐπι-
κρατέστερος τοῦ τόπου χαρακτήρ: ὁ ἐμπορικὸς. Ὁ Μουτζό-
πουλος εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ σήμερον Πειραιῶς. Τότε μόνον
τὸ ζήτημα ἀλλάσσει ὅψιν, ὅταν καὶ ὁ τόπος ἀλλάξῃ τροχίαν
μεταβαλλόμενος ἀπὸ ἐρᾶτικὴν κυψέλην εἰς ἀθηναϊκὴν κη-
φηνούπολιν. Τότε πλεόν ἐκτός τοῦ κ. Ὁμηρίδου ἂς ἐκτεθῇ ἐπ'
ἐλπίδι ἐπιτυχίας καὶ ὁ καλαίσθητος κ. Κουμπάκιος, ἵνα με-
ταβάλλῃ τὸν Πειραιᾶ εἰς νέαν Βαβυλῶνα καὶ τοὺς καπνοδό-
χους τῶν ἐργοστασίων διὰ τῆς μεταφυσικῆς του μεθόδου εἰς
κέδρους λιθάνου.

Τορὸς

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Παρίσιοι, 12 Ἰουλίου. Τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν δη-
μοσίων ἔργων ὑπουργοῦ, ἡ Βουλὴ ἀπεφάσισε διὰ ψήφων 391
κατὰ 115, νὰ ἐπιληφθῇ τῇ δευτέρᾳ τῆς συζήτησεως τῶν με-
ταξὺ κυβερνήσεως καὶ τῶν μεγάλων ἐταιριῶν τῶν σιδηροδρό-
μων συναφθεῖσων συμβάσεων. Ἡ τὴν συζήτησιν ταύτην ἐπα-
κολούθησας ψηφοφορία μεγάλην θὰ ἔχῃ τὴν σπουδαιότητα
ἂν αὕτη δὲν εἶναι εὐνοϊκὴ, ἐνδέχεται νὰ ἐπέλθῃ ὑπουργικὴ
κρίσις.

Βερολῆνον, 12 Ἰουλίου. Οἱ ἰατροὶ ἠμπόδισαν τὸν κ.
Βίτμαρκ, ἐκδηλώσαντα τὴν πρὸς τοῦτο ἐπιθυμίαν, νὰ δεχθῇ
τὸν κ. Ὁρλώφ, πρεσβευτὴν τῆς Ρωσσίας ἐν Παρίσις. Ἀπε-
φάνθησαν ὅτι ἔχει ἀνάγκην μακρὰς ἀναπαύσεως.